

BARRERES ARQUITECTÒNIQUES CONTRA ELS OCELLS

Josep Herrero i Cabanyes

En l'exercici diari de la meua professió de sanitari rural, visite constantment alguns masos de l'Alt Maestrat, en una de les cases on viuen unes persones molt amables, hi ha una senyora major que constantment està sentada en una vella construcció que ara fa de magatzem on es dipositen els estris de la casa i del camp, molts dels quals en desús. Fa un temps que hi vaig a visitar a aquesta senyora que resta molta estona a la porta de la casa de manera que pren el sol quan té fred, protegint el cap a l'ombra de dalt si convé, i en els dies de calor resguarda totalment a l'ombra gaudint d'una agradable fresca. Es sorprenent la convivència d'aquesta senyora amb dues parelles d'oronelles que allí tenen els seus respectius nius; espera cada any la seva arribada, es distrau veient entrar i eixir els ocells, observa tota la vida en els nius des que ponen els ous, fins que els joves ocells comencen a volar i abandonen definitivament els nius, ella disfruta molt de la vida d'aquestos sers i ells respecten a la senyora, tenint la confiança de la seva protecció.

És tot un exemple de convivència i benefici mutu entre humans i animals del qual deuríem d'aprendre.

En l'hivern, observem com alguns ocells urbans entre ells els teuladins i estomells, es refugien de les llargues i fredes nits d'aquesta estació en les esclotxes i teulades, principalment en els ràfecs on estan també protegits d'alguns dels seus grans depredadors com són les rates.

En la primavera diferents tipus d'oronelles, falcies i de mussols entre molts altres ocells, tornen de la seva hivernada d'Àfrica i resten amb nosaltres en els nostres pobles i ciutats alegrant els dies amb els seus trins i lúdics vols que tant admirem la majoria de persones, a més a més, aquestos agradables animals ens fan un bé inestimable complint una acció insectívora que de no ser per ells faria la nostra vida molt més incòmoda i ruïnosa per l'acció d'un excés d'insectes sobre el nostre medi urbà i rural.

Dons bé, aquesta estada inestimable d'aquestes aus entre nosaltres pot veure's dificultada i en el pitjor dels pronòstics impedita per les pràctiques constructives que inconscientment i sense cap mala intenció estem portant a cap actualment.

Com és natural, construïm cases més sòlides que abans, no deixant els forats que es feien en altres temps per sostenir les bastides, tapem les esclotxes de cara a tenir una major consistència de la casa i també un major acabament, per altra part, omplim les teulades de ciment, principalment els ràfecs de la caiguda d'aigües, en altres temps tan útils per a refugi i nidificació.

És una llàstima que aquestes bones pràctiques des del punt de vista constructiu impedisquen d'una forma radical la vida dels ocells a les nostres cases modernes. Per fortuna encara en queden de velles on els ocells poden habitar i construir els seus nius, però què passarà en un futur, si segueix la constant construcció de cases noves sense una normativa de protecció dels ocells urbans i vagin rehabilitant-se les cases velles amb les mateixes pràctiques constructives?

Fins ara pareix que el problema era inexistent pel nostre desconeixement, però en un futur, caldria que la societat prenguera consciència i treballara per a que els nostres governants adaptaren les normes constructives fent-les compatibles amb la protecció i manteniment de les aus que conviuen amb nosaltres, elles tenen el dret a la protecció i nosaltres podrem gaudir per sempre dels grans beneficis que ens reporten.